

ХРИСТО ФОТЕВ
НЕБЕТО СЕ СЪБЛИЧА...

chitanka.info

Небето се съблича със безмилостно
спокойствие...тъй нечовешки хубаво
се извисява ръстът му —
без никого
да унизи, за да изтъкне себе си...
(Какво по-недостъпно и по-нравствено?)
И с влака ний прелитаме през гарите,
по-чисти и по-празнични от спомени!
Под туй небе — не вярвай в пустотата му! —
тъй слепи са очите ни и устните!
И тъй печално-радостни внезапните
ми мисли... Да говоря ли за себе си?
Отново ли да лъжа?
Предизвиква ме
и плаши ме невинността на думите...
Убива ме жестокото насилие
над думите... И няма ли наистина
аз да заслужа тяхното доверие?
Как стана туй ужасно престъпление?
И кой ще ме накаже? Стига повече
за себе си...По-близо до дърветата!
(Кой ще ми върне правото на славея
да пея за луната.) Виждам своето
мълчание в дърветата... Зелени са
до болка във очите ми дърветата!
А планината — в утрото — изваяна
от здраве... Как димят братоубийствено
усоите под дървените мостове!
Кръвта ми е населена със спомени.
По-близки и по-призрачни от гарите!
Върби. Под тях незримото присъствие
на нечия ръка... И тия покриви,
тъй скромно адресирани към слънцето!
Пак ме обзема старото безумие —
под всички покриви, във всички влакове!

*Във всички самолети едновременно!
Със всички стюардеси и без никоя!
Пак старото безумие... Понякога
мечтая за съдбата аз на въздуха!
Да тръгна подир въздуха и нека той,
смиреният, ме учи на поезия!
(Как да извая своето присъствие.)
Мълчете! Оставете ме със въздуха
във влака — в коридора до прозореца!
Тъй мое е небето — и на всички ви!
Щастливи ли сте? Аз летя към гарата
и тя сама по себе си е щастие!
Тъй голо и свободно е сърцето ми,
че тръгва по небето!
А насреща ми —
дърветата с разтворени обятия!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.